

POSTANOWIENIE

OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO

OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH WE (...)

z dnia 24 maja 2017 roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych

we W. w składzie:

Przewodniczący: r. pr. M. S.

Sędziowie: r. pr. A. W.

r. pr. B. C.

Protokolant: apl.radc. K. O.

W sprawie zażalenia P. H. na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych r. pr. P. K. (1) wobec obwinionej r. pr. K. B.

POSTANOWIĘ

1.

utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. z dnia 23.03.2017 r. sygn. RD 138/16;

2.

zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 920,00 zł (słownie: dziewięćset dwadzieścia złotych) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych we W..

UZASADNIENIE

W dniu 30 grudnia 2016 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. P. K. (1) na skutek zawiadomienia Pana P. H. wszczął dochodzenie w sprawie możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego K. B., polegającego na naruszeniu postanowień art. 38 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, poprzez przekroczenie granic wolności słowa, tj. stwierdzeniem przez radcę prawnego K. B., podczas rozprawy w dniu 19.10.2016 r. przed Sądem Rejonowy w Legnicy, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w sprawie sygn. akt IV P 17/16, że cyt.: „(...) twierdzimy, że był osobą wulgarną, niepozytywną (...)", co odnosiło się do świadka w tej sprawie P. K. (2) (obecnie H.).

Dnia 12 grudnia 2016 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. skierował do P. H. wezwanie do stawienia się na przesłuchanie w charakterze świadka.

Dnia 28 grudnia 2016 r. P. H. stawił się na przesłuchanie w charakterze świadka. Świadek w toku przesłuchania podtrzymał informacje zawarte w skardze, jak również wskazał, że nie jest osobą wulgarną, czy też niepozytywną.

Nadto w trakcie prowadzonego postępowania uzyskano zapis audio przebiegu rozprawy z dnia 19.10.2016 r. przed Sądem Rejonowy w Legnicy, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w sprawie sygn. akt IV P 17/16 (k. 6 akt

sprawy), z którego wynika, że radca prawny K. B. podczas swojej wypowiedzi przed Sądem stwierdziła, że: cyt. „(...) jeżeli twierdzimy, że był osobą wulgarną, niepoczytalną, niepotrafiącą tak naprawdę panować nad swoimi emocjami, agresją i złością to te rozmowy i te treści, które on wypisuje no to potwierdzają (...)”

W dniu 02.02.2017 r. został przedstawiony radcy prawnemu K. B. zarzut, że działając jako pełnomocnik A. K. i D. M., podczas rozprawy w dniu 19.10.2016 r. przed Sądem Rejonowym w Legnicy, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w sprawie sygn. akt IV P 17/16, stwierdziła, że cyt.: „(...) twierdzimy, że był osobą wulgarną, niepoczytalną (...)”, co odnosiło się do świadka w tej sprawie P. K. (2) (obecnie H.), tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 38 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz. U. z 2016 r. poz. 233) poprzez przekroczenie granic wolności słowa.

Podczas przesłuchania Obwiniona nie przyznała się do zarzucanego jej czynu przekroczenia granic wolności słowa w działaniach radcy prawnego, wskazując, że użycie tych sformułowań było uzasadnione rzeczową potrzebą sprawy, którą prowadzi. Dodatkowo wskazała, że okoliczności te są wykazywane przed Sądem Pracy za pomocą dowodów w postaci korespondencji mailowej i komunikatorów internetowych, w których to P. K. (2) używa sformułowań niecenzuralnych uznawanych powszechnie za wulgarne. Ponadto powyższe cechy P. K. (2) potwierdzają również zeznania mocodawców Obwinionej w innych sprawach (sprawa z powództwa J. W. i R. S.). Obwiniona odnosząc się do sformułowania „niepoczytalny”, wskazała, że chciała zwrócić uwagę Sądu Pracy na okoliczność, iż P. K. (2) jest osobą która nie kontroluje swoich emocji, która jest nieprzewidywalna w swoich działaniach, co zresztą zostało doprecyzowane w dalszej części jej wypowiedzi przed Sądem Pracy.

Do akt sprawy została załączona korespondencja e-mail P. K. (2) z dnia 28.09.2016 r. oraz wydruk rozmów z komunikatora (...).eu (k. 26-35 akt sprawy)

W rezultacie dokonanych ustaleń w toku prowadzonego dochodzenia, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. P. K. (1) dnia 23 marca 2017 r. wydał postanowienie o umorzeniu dochodzenia. Jako główny motyw swojej decyzji Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. P. K. (1) wskazał ustalenie, że użyte przez Obwinioną sformułowanie zaczyna się od spójnika „jeżeli”, co ma istotne znaczenie dla treści wypowiedzi wygłoszonej przez Obwinioną podczas rozprawy. Użycie spójnika „jeżeli” powoduje, że mamy do czynienia ze zdaniem podrzędnym warunkowym, które nie oznacza tezy o zdarzeniu/osobie, lecz oznacza przyjęcie pewnego warunku, założenia. Zauważyć należy, że ww. sformułowanie użyte przez Obwinioną było związane ze składanymi na rozprawie wnioskami dowodowymi w postaci historii rozmów P. K. (2), które w ocenie Obwinionej miały potwierdzać zarzucane mu zachowanie. Tym samym nie można uznać, aby Obwiniona w sposób twierdzący nazwała Pokrzywdzonego osobą „wulgarną i niepoczytalną”.

Jak zostało wspomniane powyżej, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego podczas badania stanu faktycznego sprawy ustalił, że radca prawny K. B., będąc pełnomocnikiem A. K. i D. M., podczas rozprawy w dniu 19.10.2016 r. przed Sądem Rejonowym w Legnicy, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w sprawie sygn. akt IV P 17/16, stwierdziła, że cyt.: „(...) jeżeli twierdzimy, że był osobą wulgarną, niepoczytalną, niepotrafiącą tak naprawdę panować nad swoimi emocjami, agresją i złością to te rozmowy i te treści, które on wypisuje no to potwierdzają (...)”, co odnosiło się do świadka w tej sprawie P. K. (2) (obecnie H.). Powyższe ustalenie wynika, z treści zapisu audio ww. rozprawy i nie było wątpliwości co do przebiegu rozprawy z udziałem Obwinionej.

W myśl art. 38 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny, korzystając przy wykonywaniu zawodu z wolności słowa i pisma, nie może przekraczać granic określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą. Okoliczności niniejszej sprawy nie dają podstaw do przyjęcia, aby doszło do przekroczenia granic określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że Obwiniona używając nawet warunkowego zdania zawierającego określenia „wulgarny i niepoczytalny” nie przekroczyła granic rzeczowej potrzeby. Tak jak było to wskazane powyżej, zarzucone sformułowanie było powiązane przez Obwinioną ze składaniem wniosków dowodowych w sprawie na okoliczności związane z cechami osobowymi Pokrzywdzonego, jak

również w oparciu o informacje pochodzące od jej mocodawców. Z treści załączonych do akt sprawy korespondencji e-mail oraz rozmów z komunikatora (...)eu wynika, że Pokrzywdzony używał w nich wielu zwrotów powszechnie uznawanych za wulgarne. Dodatkowo treść załączonej korespondencji e-mail oraz rozmów z komunikatora (...)eu nie wykluczają usprawiedliwienia dla oceny Obwinionej co do przyjęcia, że w niektórych momentach Pokrzywdzony jest osobą nie panującą nad tym co robi. Użycie słowa „niepoczytalny” w kontekście całokształtu wypowiedzi Obwinionej nie można odczytywać jedynie w znaczeniu wąskim, jako choroby psychicznej (zaburzenia psychicznego), stwierdzonej orzeczeniem lekarskim, ale można odczytywać w znaczeniu szerszym jako nie kontrolowanie swoich emocji. Tym samym należało dać wiarę wyjaśnieniom Obwinionej w tym zakresie, złożonym podczas jej przesłuchania.

Dnia 28 listopada 2016 r. P. H. złożył zażalenie na postanowienie o umorzeniu dochodzenia z dnia 23 marca 2017 r., wskazując w jego treści, że nie zgadza się z powyższym rozstrzygnięciem oraz z zeznaniami radcy prawnego K. B..

Na posiedzeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego we W. w dniu 24 maja 2017 r. skarżący podtrzymał zażalenie oraz zarzuty ujęte w skardze, którą zainicjował postępowanie dyscyplinarne wobec radcy prawnego K. B.. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. wniósł o utrzymanie w mocy postanowienia o umorzeniu dochodzenia z dnia 23 marca 2017 r. Obwiniona również wniosła o utrzymanie ww. postanowienia, powołując się również na zeznania złożone przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W..

Po przeprowadzeniu posiedzenia oraz wysłuchaniu stron Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

Należy utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. z dnia 23 marca 2017 r. sygn. akt: R.D. 138/16 o umorzeniu dochodzenia.

W toku prowadzonego dochodzenia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych zgromadził materiał dowodowy, z którego wyłania się niebudzący wątpliwości stan faktyczny sprawy, w którym to radca prawny K. B. wykonywała swoje czynności zawodowe rzetelnie i bez przekroczenia granic wolności słowa, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami. Należy również stwierdzić, że radca prawny K. B. realizując obowiązki ciążące na niej jako pełnomocniku procesowym na rozprawie w dniu 19.10.2016 r. przed Sądem Rejonowym w Legnicy, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w sprawie sygn. akt IV P 17/16, i zgodnie z ustaleniami poczynionymi w toku dochodzenia, nie wyrażała swoich subiektywnych odczuć czy przekonań, lecz prawidłowo konstruując zdanie wielokrotnie złożone warunkowe, poddała ocenie materiał dowodowy dostępny w ww. sprawie. Na marginesie należy podkreślić, iż z samej istoty tego typu implikacji wynika konieczność całościowej jej analizy oraz kompleksowego badania jej zakresu znaczeniowego, w przeciwnym bowiem razie, tj. przy rozbiciu tejże konstrukcji gramatycznej na odrębne człony i takowe oddzielne ich „czytanie”, wypacza sens użytego spójnika zdaniowego i prowadzi do błędnych i nieprawidłowych wniosków.

Ze względu na powyższe należało orzec jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 233 ze zm.) mając na względzie, iż nie zostało wydane zostało orzeczenie o ukaraniu.

Niniejsze postanowienie jest prawomocne, nie przysługuje od niego środek zaskarżenia.